Sygn. akt OS 2/2014

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.
w składzie:
Przewodniczący: Barbara Dubiel
Bożena Bilkiewicz-Bańka – sprawozdawca
Teresa Silmanowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy z odwołania (...) od Postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. w sprawie sygn. akt RD-(...) o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego (...) -
na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. i art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 z późn.zm.)

postanawia:
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie

Przewodniczący: Członkowie:
Barbara Dubiel Bożena Bilikiewicz-Bańka Teresa Silmanowicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia (…) r. w sprawie sygn. akt (…) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (zwany dalej Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego) odmówił wszczęcia dochodzenia przeciwko radcy prawnemu (…). Po przeprowadzeniu postepowania wyjaśniającego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie stwierdził w zachowaniu radcy prawnego znamion czyny zabronionego czemu dał wyraz w postanowieniu podjętym na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kodeksu postepowania karnego w związku z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 z późń.zm.) zwanej dalej ustawą oraz ustalił iż jej zachowanie nie jest sprzeczne z regulacjami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego określonymi w art. 11 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w sprawie, której stan faktyczny przedstawia się następująco:

W skardze z dnia (…) r. (data wpływu), skierowanej do Krajowej Rady Radców Prawnych (…) skarżąca (…) zarzuciła radcy prawnemu (…) iż jej zachowanie, w trakcie wykonywania obowiązków pełnomocnika procesowego strony przeciwnej wobec skarżącej w postępowaniach sądowych toczących się przed Sądem Rejonowym (…) o sygnaturach akt: (…) oraz (…), było zachowaniem niegodnym radcy prawnego. Przedmiotowa skarga została przekazana do rozpoznania Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (…) r. (data wpływu do OIRP w Lublinie). W złożonej skardze (…) zawnioskowała o wszczęcie

postepowania dyscyplinarnego formułując w treści zarzuty przeciwko radcy prawny (…) wymieniając je w punktach 1-6.

Zarzuciła, że radca prawny (…) , w prowadzonych opisanych wyżej postepowaniach będąc pełnomocnikiem strony powodowej:

1) we wnoszonych pismach procesowych oraz wypowiedziach składanych przed Sądem obrażała ją i jej wnuka (…) starając się ich publicznie zniesławić. W takich kategoriach oceniła stanowisko radcy prawnego dotyczące okoliczności zaniechania odbioru kierowanej do niej korespondencji oraz kwestii odnoszących się do jej opieki na chorym mężem.

2) w sposób świadomy wielokrotnie wprowadzała Sąd w błąd przekazując nieprawdziwe informacje dotyczące jej wspólnego zamieszkiwania z córką, twierdząc, że skarżąca ma wykształcenie prawnicze oraz stwierdzając iż kierowała w stosunku do powoda obelżywe sformułowania, a także poprzez zarzucanie jej kłamstwa w zakresie przekazywania informacji dotyczącej ukarania w przeszłości (…)

3) wykorzystała przesłuchanie świadka (…) przeprowadzone w dniu (…)r. do niezgodnego z prawem zdobycia i przekazania jego danych osobowych. (…) czym naruszyła ustawę o ochronie danych osobowych,

4) przekazywała swojemu mocodawcy nieprawdziwe informacje dotyczące przebiegu rozprawy przeprowadzonej w dniu (…)r. w następstwie czego (…) zawiadomił Prokuraturę Rejonową w (…) o popełnieniu przestępstwa w którym zawarł sformułowania pochodzące jakoby z rozprawy, w której nie uczestniczył. Zdaniem skarżącej radca prawny podżegała swojego mocodawcę do złożenia przeciwko niej fałszywego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa,

5) podejmowała działania w sprawie z powództwa (…) bez jego wiedzy i zlecenia, wskazując w tym zakresie fakt wniesienia pozwu o zwrot zadatku oraz działania prowadzone przed notariuszem, a związane ze sprostowaniem aktu notarialnego,

6) kontaktowała się przed rozprawą ze świadkami co może wskazywać o próbie uzgadnianiu z nimi treści zeznań, a okolicznościami potwierdzającymi ten fakt, jest to że przychodziła ze świadkami na rozprawę, rozmawiała z nimi czekając przed salą rozpraw, a z jednym ze świadków rozmawiała telefonicznie.

W toku prowadzonych czynności sprawdzających Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie pismami datowanymi na (…) r. zwrócił się do skarżącej o przesłanie dokumentów potwierdzających jej zarzuty oraz do radcy prawnego (…) o ustosunkowanie się do sformułowanych, w treści wniesionej skargi, zarzutów.

Odnosząc się do zarzutów (…) radca prawny (…) wniosła w dniu (…) r. pismo w którym zawarła obszerne wyjaśnienia, odnosząc się do poszczególnych sformułowanych w stosunku do niej

zarzutów. Poinformowała, że jest pełnomocnikiem procesowym w dwóch postępowaniach sądowych toczących się przed Sądem Rejonowym (…) o sygnaturach (…) oraz (…). W pierwszej ze spraw reprezentuje stronę przeciwną wobec samej skarżącej, a w kolejnej stronę przeciwną wobec wnuka skarżącej. Nadto w swoich wyjaśnieniach radca prawny opisała przebieg niektórych czynności procesowych przed sądem, w tym z udziałem samej skarżącej oraz przedstawiła postawę (…) wobec niej jako pełnomocnika we wskazanych sprawach oraz reprezentowanego przez nią klienta.

W dniu (…) r. skarżąca dodatkowo na poparcie twierdzeń zawartych w skardze przedłożyła do akt niniejszego postępowania kopię trzech pism procesowych sporządzonych przez radcę prawnego (...), działającą jako pełnomocnik procesowy w toku postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Rejonowym (…) o sygn. akt (…). Radca prawny (…) pełnomocnik procesowy (…), oraz jej wnuka (…) we wskazanych sprawach sądowych, w dniu (…) r. przekazał, bezpośrednio prowadzącemu sprawę Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, kserokopię posiadanych w swoich aktach protokołów rozpraw sporządzonych w sprawach o sygn. akt (…) i (…).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w tym z treścią sporządzonych przez radcę prawnego przywołanych pism procesowych uznał, iż nie zawierają żadnych twierdzeń i zwrotów, które mogłyby obrażać skarżącą, czy też zniesławiać ją publicznie. W jego ocenie w świetle przedstawionych dowodów zarzuty sformułowane w skardze zwłaszcza w jej punkcie 2, nie potwierdziły się. W wywodach uzasadnienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdził, że dokonując oceny zachowania radcy prawnego nie stwierdził, aby radca prawny (…) w trakcie wykonywania czynności zawodowych jako pełnomocnik procesowy dopuściła się naruszenia wolności słowa i wolności pisma, które to naruszenie stanowić by miało zniesławienie lub zniewagę w rozumieniu odpowiednio art. 212 i art. 216 kodeksu karnego. Wskazał, że radca prawny korzystała przy wykonywaniu czynności pełnomocnika procesowego z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą uzasadnioną celem prowadzonego procesu. Nie stwierdził aby radca prawny dopuścił się nadużycia słowa i przekroczył zakres wynikający art. 11 ustawy. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, że ustalony stan faktyczny w świetle obowiązujących regulacji prawnych uzasadniał odmowę wszczęcia dochodzenia w sprawie, z powodu niepopełnienia czynu wyczerpującego znamiona czynu zabronionego w ramach zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego. Swoim ustaleniom dotyczącym stanu faktycznego oraz jego ocenie w odniesieniu do obowiązujących regulacji prawnych dał wyraz w postanowieniu z dnia (…)r.

W złożonym na postanowienie odwołaniu skarżąca (…) stwierdziła, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie rozpoznał jej zarzutów zawartych w skardze, przede wszystkim tych sformułowanych w punktach 3 - 6 skargi o czym świadczy fakt, iż nie odniósł się do nich w uzasadnieniu postanowienia.

Podniosła, że powyższe oznacza nierozpoznanie istoty sprawy, a będąca jego konsekwencją wadliwość uzasadnienia nie pozwalają na merytoryczną polemikę ze stanowiskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. Wywiodła ponadto, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ograniczył się jedynie do stwierdzenia, iż radca prawny (…) nie popełniła przestępstwa zniesławienia lub zniewagi (art. 212 i art. 216 Kodeksu karnego), które to stanowisko jest błędne. Na poparcie prezentowanego stanowiska podała, że w pismach procesowych wskazanych w skardze radca prawny (…) bezpodstawnie pomówiła ją o zachowania, które nie miały miejsca narażając ją tym samym na utratę zaufania i poniżenie. Użyte w pismach procesowych sformułowania godzą w jej dobre imię, a tym samym wbrew stanowisku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wyczerpują

znamiona przestępstwa. W ocenie skarżącej taki charakter mają notorycznie powtarzane przez radcę prawnego pod jej adresem zarzuty, że wyzywała (…) „od dziadów", że wyrządziła mu „krzywdy moralne" oraz, że jest „osobą skonfliktowaną, wszczynającą awantury". Jako pomówienie skarżąca oceniła również, nie poparte żadnymi dowodami, stwierdzenia, radcy prawnego, że „celowo zaniechała odbioru korespondencji" oraz „podjęła szereg środków, aby uniknąć odbioru wezwania".

Skarżąca zarzuciła ponadto, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie wyjaśnił również czy na ochronę zasługuje dokonana przez (…) ocena jej zachowania w stosunku do chorego męża, tym bardziej, że kwestia ta nie miała znaczenia w sprawie o zwrot zadatku. Zdaniem skarżącej insynuacje, dotyczące jej zachowywania w czasie gdy mąż leżał w szpitalu, dokonane przez radcę prawnego, który ocenił jej postępowanie jako „dalece nieetycznie" oraz jej wypowiedzi odnoszące się do jej relacji z mężem, a w szczególności zakresu opieki nad nim w trakcie choroby nie mogą być chronione immunitetem, o którym mowa w art. 11 ustawy o radcach prawnych zgodnie z którym radca prawny korzysta z wolności słowa i pisma tylko w granicach określonych rzeczową potrzebą. Skarżąca zarzuciła ponadto, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie odniósł się do podnoszonej w skardze kwestii złożenia do akt sądowych i tym samym upublicznienia, donosu na jej osobę, które to działanie radcy prawnego również nie było podyktowane rzeczową potrzebą związaną z przedmiotem procesu. Organ prowadząc postepowania pominął także zarzut pomówienia jej wnuka (…) o działania, które naraziły go na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania jego zawodu. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie wyjaśnił, też czy w jego ocenie taki zarzut rzeczywiście nie wyczerpuje znamion przestępstwa zniesławienia, skoro jego prawdziwość oznaczałaby nie tylko dyscyplinarne zwolnienie z pracy (…) , ale również wszczęcie przeciwko niemu postępowania karnego.

Skarżąca zarzuciła ponadto, że odnosząc się do zarzutów wskazanych w punkcie drugim skargi Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zupełnie bezpodstawnie przyjął, że nieprawdziwe informacje podawane przez (…)- dotyczące jej zamieszkiwania z córką, jej wykształcenia czy też karalności (…) pochodziły właśnie od (…). Zdaniem skarżącej nie sposób jednak formułować takiego wniosku bez przesłuchania (…), którego to przesłuchania Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zaniechał.

Odwołanie wniesione w terminie przez (…) - skarżącą zostało rozpoznane na jawnym posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w dniu (…)r. W trakcie postepowania odwoławczego skarżąca podtrzymała stanowisko zawarte w skardze oraz w odwołaniu. Zawnioskowała o przeprowadzenie dodatkowego postępowania dowodowego poprzez zbadanie okoliczności jakie zaistniały na rozprawie przed sądem cywilnym w dniu (…)r. kiedy to podczas posiedzenia uczestnicząca w nim radca prawny w trakcie przesłuchiwania świadka (jej wnuka) wykonywała czynności na telefonie komórkowym co może wskazywać, że w tym czasie komunikowała się z innym świadkiem przekazując mu informacje o miejscu zatrudnienia wnuka.

Odnosząc się do zarzutów odwołania (…) Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zwany dalej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Po rozpatrzeniu argumentów odwołania i materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że zaskarżone postanowienie zgodne jest z prawem, a tym samym nie znalazł podstaw prawnych do uwzględnienia odwołania oraz uchylenia zaskarżonego postanowienia tym bardziej, że podniesione zarzuty nie są w stanie skutecznie jej obalić. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego są prawidłowe i zasługujące na podzielnie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w stosunku do postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania, przewidziany został tryb zażaleniowy, w którym sądy - po przeprowadzeniu posiedzenia - wydają postanowienie. Czynności sądu dyscyplinarnego są w tym trybie czynnościami prowadzonymi w całości przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego, a funkcją tych czynności jest jedynie kontrola zasadności postanowienia wydanego przez rzecznika dyscyplinarnego. W toku postepowania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie prowadzi dodatkowego postepowania dowodowego toteż zgłoszony na posiedzeniu wniosek dowodowy strony skarżącej zostaje oddalony ze względu na jego niedopuszczalność (170 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Podczas kontroli akt sprawy ustalono, że zaistniałą sytuacją skonkretyzowaną w skardze oraz odwołaniu (…) objęto normą art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. bowiem z samej treści zgromadzonych dowodów, opisu czynów i okoliczności faktycznych jednoznacznie wynika w działaniu radcy prawnego brak znamion czynu zabronionego. Skoro działania, których dotyczył wniosek strony skarżącej o wszczęcie postepowania dyscyplinarnego celem pociągnięcia radcy prawnego do odpowiedzialności nie zawierały znamion czynu zabronionego, to naturalną konsekwencją była odmowa wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k..

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa jedynie, że zachodzi sprzeczność co do przepisów prawa przywołanych w podstawie prawnej z tymi zawartymi w uzasadnieniu wydanego postanowieniu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. Organ ten błędnie, ale omyłkowo w uzasadnieniu postanowienia jako podstawę swojego rozstrzygnięcia przywołał 17 § 1 pkt 1 k.p.k. zamiast 17 § 1 pkt 2 k.p.k., która to regulacja została wskazana w podstawie prawnej postanowienia i była podstawą rozpatrzenia skargi (…) .

Sąd podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika, że radca prawny przy wykonywaniu zawodu, występując jako pełnomocnik strony powodowej w ramach prowadzonych, wyżej wskazanych postepowań sądowych przed Sądem Rejonowym (…) nie nadużyła wolności słowa i pisma, stanowiącego zniewagę lub zniesławienie strony skarżącej. Regulacja art. 212 k.k. opisuje normatywnie znamiona typów czynów zabronionych określanych w literaturze i orzecznictwie mianem „zniesławienia" bądź „pomówienia". W uproszczeniu, istota takiego czynu sprowadza się do zachowania, przez które sprawca przypisuje innemu podmiotowi negatywnie oceniane właściwości lub postępowanie, co może doprowadzić do poniżenia tego ostatniego w opinii publicznej bądź też narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Zauważyć trzeba, że przepis art. 212 § 1 k.k. mówi nie o poniżeniu w ogóle, lecz „o poniżeniu w opinii publicznej", co oznacza, że chodzi tu nie tyle o urazę osobistych uczuć osoby pokrzywdzonej, ale o to, jak osoba pomówiona będzie postrzegana przez szeroki, nieokreślony krąg osób. Karalne jest więc takie pomówienie, które może prowadzić do upokorzenia danej osoby w opinii innych osób, spowodować, że inne osoby będą uważać pokrzywdzonego za osobę poniżoną.

Przeprowadzone postepowanie sprawdzające nie wykazało, aby działania radcy prawnego miały opisanych wyżej charakter. Sformułowania zawarte w sporządzonych przez radcę prawnego, analizowanych pismach procesowych nie zawierają sugestii i insynuacji wskazywanych przez skarżącą. Nie wyczerpuje znamion pomówienia stwierdzenie przez pełnomocnika, że przy dołożeniu należytej staranności skarżąca w czasie gdy zamieszkiwała u córki z uwagi na konieczność opiekowania się mężem, mogła odebrać kierowaną do niej korespondencję. W kategoriach pomówienia nie można uznać odniesienia się w tych pismach przez radcę prawnego do wypowiedzi jej mocodawcy jako powoda oraz zeznań świadków w których wskazywali, że skarżąca wyzywała (…) oraz jest osoba skonfliktowaną. Gros sformułowań zawartych w pismach procesowych pełnomocnika (…) wynika z informacji jakie zostały rady prawnemu przekazane przez jego mocodawcę. W świetle zasad oraz praw i obowiązków wiążących strony czyli

pełnomocnika i jego mocodawcy radca prawny nie ma obowiązku sprawdzania prawdziwości informacji podawanych przez klienta w ramach prowadzonego postępowania.

Istota umowy zlecenia wyraża się w tym, że przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Należy ona do kategorii umów z zakresu szeroko rozumianego pośrednictwa i opiera się na zaufaniu dającego zlecenie do przyjmującego zlecenie. Skoro czynności dokonywane na podstawie umowy zlecenia wywołują albo prawa i obowiązki bezpośrednio po stronie dającego zlecenie, albo powodują, że prawa te i obowiązki przyjmujący zlecenie nabywa na jego rachunek to jedynie (…) jest uprawniony do kwestionowania działań swojego pełnomocnika. Tylko jego mocodawcy przysługuje prawo kwestionowania zakresu udzielonego pełnomocnictwa i podnoszenia zarzutu iż podejmował działania bez jego mocowania. Takie uprawnienie nie przysługuje stronie skarżącej zwłaszcza w sytuacji gdy z przedłożonych dokumentów nie wynika ażeby (…) w ramach prowadzonych postepowań sądowych nie akceptował działań pełnomocnika (…). Także Sąd przed którym toczyło się postępowanie z udziałem skarżącej oraz(…) jako pełnomocnika strony przeciwnej nie stwierdził braku umocowania jej do prowadzenia sprawy. Powyższe wskazuje, że zarzuty zawarte w skardze jej pkt 4 – 5 nie zasługują na podzielnie.

Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie 3 skargi Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że w art. 9 kodeksu cywilnego wyrażona została zasada jawności postępowania, która przejawia się w jawności posiedzeń sądowych, dostępie do akt sprawy. Rozróżnia się jawność wewnętrzną - wobec stron i uczestników postępowania - oraz jawność zewnętrzną - wobec publiczności, a więc osób trzecich, postronnych, niezainteresowanych bezpośrednio wynikiem sprawy. Jawność wewnętrzna oznacza możliwość uczestniczenia przez strony we wszystkich posiedzeniach sądowych, również tych odbywających się przy drzwiach zamkniętych, oraz prawo wglądu do akt sprawy i możliwość otrzymywania z nich odpisów i wyciągów. W świetle tej regulacji pełnomocnik ma prawo i obowiązek przekazywania reprezentowanej stronie wszystkich informacji uzyskanych w toku prowadzonego postępowania.

W ocenie Składu Orzekającego skarżąca (…)nie była legitymowana do formułowania zarzutów w imieniu pełnoletniego wnuka (…). Zgodnie z art. 87 i art. 88 k.p.k. w związku z art. 74^1 ustawy strona inna niż oskarżony może ustanowić pełnomocnika, którym może być adwokat lub radca prawny. Brak uprawnienia (…) do formułowania zarzutu pomówienia przez radcę prawnego jej wnuka uzasadnia odstąpienie od jego oceny.

Odnosząc powyższy stan faktyczny do obowiązujących regulacji prawny należy wskazać, ze zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65 ze zm.), radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Regulacja ta w sposób jednoznaczny przesądza, że wykonując czynności zawodowe, w szczególności zaś sporządzając określone pisma w imieniu mocodawcy, radca prawny może w sposób swobodny dobierać treść i formę wypowiedzi, byleby nie przekraczać granic wyznaczonych w tym przepisie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia (…)r. (…) w której Sąd stwierdził, że *należy mieć na względzie, iż nie można wolności słowa, o której mowa w art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, utożsamiać z konstytucyjną wolnością słowa, gwarantowaną każdemu jako wolność osobista w art. 54 Konstytucji RP. Radca prawny sporządzając w imieniu mandanta pismo w określonym postępowaniu, nie realizuje bowiem własnej wolności osobistej, ale wykonuje czynności zawodowe. Gwarancje określone w art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych mają za zadanie chronić swobodę i rzetelność wykonywania zawodu radcy prawnego, co ma szczególne znaczenie dla interpretacji*

granic owej swobody wynikające z tego przepisu".

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zasadnie odmówił wszczęcia dochodzenia, gdyż wnikliwie i starannie przeprowadzone postępowanie mające na celu wyjaśnienie zasadności zarzutów skargi i kolejnych pism skarżącej (…) nie potwierdziły żadnego ze stawianych radcy prawnemu (…) zarzutów co do wyczerpania podejmowanymi przez nią działaniami znamion zarzucanych jej przewinień dyscyplinarnych.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego brak jest dowodów potwierdzających, że radca prawny (…) naruszyła obowiązki dbania o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych. W świetle zgromadzonego materiału nie można uznać, że działania radcy prawnego (…) mogły w jakikolwiek sposób zagrażać konstytucyjnym prawom skarżącej toteż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie znajdując podstaw do uznania zasadności zarzutów odwołania orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

POUCZENIE:

Niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie przysługuje od niego odwołanie (art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10 , poz. 65, z późn. zm.) w związku z art. 426 § 1 k.p.k.

Przewodniczący Sędziowie:

Barbara Dubiel Bożena Bilkiewicz- Bańka Teresa Silmanowicz